

1857 febr. végén. 12513/171.  
[márc. 2.]

Kedves Polim!

Mose imám keménynek, egy füst alatt aled is válaszolok. A R. L. ajánlását, igazad van, halgasd meg volna el nem fogadnom. Ha nem ragyog is oly nagy ember, milyen csinalatok belölem, de családapa ragyog is gyere, keim jövőjét, orvoda büszkeségöt, nem szabad könnyen vennem. Ugy is, oly kerencé büszkeségöt am!

(A lengyel fiúra nére nem tudom, mit tegyünk. En' anyai kün, idős nem jündeköröm Körösön rölseni, aztán meg az a Kri Sörba, melyben Hagnál lakik, oly diákas, az a fűi nines jokra vlyanhoz. Magam tehát fel nem fogadhatom, de nem is tudom, hamarjában, kiker lehetne itt adni. Legjobb lesz, ha Völgygyira bírom, ő jár-ke a városban, en', eübd orvokín érinthetem valakivel.)

Polemiád eljött olvafram. Csak arra kérek, ne emleget engem sokas, mere rosz nére csinal.

Julisa már jobban van, de még nem kelhet föl. Kerencéje lesz új bört kapni egeit árcsára, már hamlik erősen. Laci megkapta a fuvolat és fűja örmében. Ake hiszem, pár hét múlva Julisa már egészen fölépül, akkor jöhetek báram. Mind a mellett nem lenne. rosz, a megérkezés ide, jét tudani, hogy kedően gondolkodásunk.

En' még most is a régi rosz kedélyben pipárgatok. "Vájsa vájsa, min, dig vájsa, Hogy kinő majd csontka fátyla" — nagyon melancholicus állapot ez.

Csengeri kedves Komámékat erősebb üdvözlöm, téged pedig ö, tettek — alvjon meg az isten!

Barátod

Arany





ARANY JÁNOS.



171.



Uk. Syulai Pál urnak  
tiszelettel.

Pesten.

Bálvány uszra J. Srám.  
J. Nádasdy urnál.



1857 február 15.

2.